

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

21. Non omnis qui dicit mihi, Domine Domine, intrabit in regnum cœlorum,
sed qui facit voluntatem Patris mei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

quæ loquitur, neque de quibus affirmat, estque hæc euatio de verbo Dei planè impertinens.

Addit terriò Calvinus. *Deinde spectandum est quid Deus Prophetis suis verbiq; ministris iniungat: quia in de fidelitas facillè dinosci poterit. Sed hoc totù & quid sit Pastoris officium, non oues ipsæ & vulgus fidelium, sed alij Pastores & tota Pastorum communitas, vel maximè Princeps ipse Pastorum, Christi in terris Vicarius, iudicare & cognoscere debent. Alioqui nulla esset in Christi Ecclesia sacra Hierarchia, sed planè prophana & ethnica anarchia. Sed exemplo rem illustrare Calvinus vult. Quemadmodum, exempli gratia, si nobis proponimus quæ Paulus in Episcopis requirit, sola illa descriptio ad dandam totam Papatus colluuiem sufficit, quia videntur data opera Papales sacrifici cõtrariam ideam velle exprimere. Dixit, & abiit. Nam post tam atrocè calumniam in vniuersam Catholicæ Ecclesiæ Hierarchiam, ne vno quidem verbo in particulari docet, quomodo descriptio Episcopi Paulina violata sit. Cauillator impotens calumniæ suæ simpliciter assertæ credi vult. Descriptio Apostolica Episcopi in eo fortassè à Catholicis Episcopis negligitur, quia non est nunc ampliùs Episcopus vnius uxoris vir, sed cælibem vitã agit. Sic opinor. Nam & sic ad illũ Apostoli locum garrit Calvinus: cui ad eundem locum respondimus.*

Calvinus
criminator
generalis.

In Anti-
dotis Apo-
stolicis.

21. *Non omnis qui dicit mihi, Domine Domine, intrabit in regnum celorum, sed qui facit voluntatem Patris mei.*

QV V M hæc Christi verba pro bonorum Operum ad salutem necessitate euidentissimè faciunt, nec Calvinus vllò honesto fuce ea elu-

Impostu-
ra Calui-
niana.

ea eludere se posse cerneret, veritatem tamen ipsam agnoscere noluit, sed totis ingenij viribus reluctans ita demum scribit. *Facere voluntatem Patris, non tantum significat Philosophicè vitam & mores suos ad virtutum regulam formare, sed etiam credere in Christum, sicut habetur Ioan. 6. 40. Non ergo his verbis excluditur fides, sed quasi principium statuitur unde reliqua fluant. Hæc ille, callidè & astutè multa venena non tam apertè fundens quàm clanculum instillans.*

1. *Primum enim Philosophicè ad virtutum regulam mores formare, nihil proprius ad hunc locum pertinet, neque hoc est facere voluntatem Dei Patris. Sed facere voluntatem Dei Patris, est facere ea quæ præcepit nobis Deus Pater in diuinis Scripturis suis, & propter Deum illa facere; nõ ea facere quæ Philosophi in suis ethicis disputarunt solo virtutis amore. Sed voluit impius Calvinus omne bonorum operum studium quod Christus hic imprimis commendat, quasi humanã tantum & Philosophicam iustitiam traducere. Deinde quod addit, *facere voluntatem Patris, hoc loco significare, ut credamus in Christum, quia 6. Ioan. dicit Christus; Hæc est voluntas Patris mei qui misit me, ut omnis qui videt Filium, & credit in eum, habeat vitam æternam; dupliciter falsum, & pariter fallaciter dictum est. Christus enim hoc loco, facere voluntatem Patris ab ipso credere manifestè distinguit, & de iam credentibus loquitur (Quomodo enim inuocabunt dicentes, Domine Domine, in quem non crediderunt?) ut non solum credant, non solum per fidem suam Dei nomen profiteantur dicentes, Domine Domine, in nomine tuo prophetauimus, sed etiam præterea faciant voluntatem Patris, id est, bonis operibus operam dent. Nam idcirco eos qui voluntatem Patris non fecerunt, manifestè statim vocat, operarios.**

Volunta-
tem Dei
facere,
quid.
Rom. 10.

operarios.

varios iniquitatis. Deinde Christus Ioan. 6. ver. 40.
 non dicit nos facere voluntatem Patris creden-
 do (tametsi hoc verum sit) nec de facienda volun-
 tate Patris omnino loquitur, sed ait, voluntatem
 Patris in hoc esse, Deumque in hoc suam facere
 voluntatem, *vt omnis qui credit, habeat vitam æternam,*
 vbi vnâ causam salutis æternæ posuit, sicuti hoc
 loco aliam ponit. Totum autem hoc à Caluino
 fallaciter & per insignē imposturâ ita dicitur, vt
 simplici lectori insinuet, fidei necessitatē, nō autē
 bonorū operū, à Christo inculcari. Quod adhuc
 eius conclusio magis manifestum facit, qua dicit
fidem his verbis non excludi. quod sanè de toto Christi
 sermone verū est, quia presupponitur à Christo, 3.
 & iam credentibus loquitur Christus. In illis ta-
 men verbis, *facere voluntatem Dei Patris*, de quibus
 nunc disputat Caluinus, fides nō intelligitur nec
 includitur, quod insinuare voluit Caluinus, quū
 addit, *fidem hic quasi principium statui vnde reliqua fluant.*
 Verum sane hoc est de toto Christi sermone: *Non*
omnis qui dicit mihi Domine Domine: hoc ipsum enim
 est credere in Christum & fidem habere: & hæc
 omnium bonorum operum radix ac fundamen-
 tum est. Sed non est hoc verum de illis verbis, *Qui*
facit voluntatem Patris mei, quæ nunc tractat Calui-
 nus. In his enim verbis nō statuitur fides, sed sta-
 tuitur mandatorum Dei observatio ad salutem
 necessaria. *Facere enim voluntatem Dei Patris,* est fa-
 cere & observare ea quæ Deus iubet, vt suprâ
 ostensum est. Ita Caluinus quia aperto Marte tam
 illustrem doctrinam, quam nullo modo humili-
 ter amplecti & credere voluit, impugnare non
 potuit, cuniculos egit, vt veritatem subuerteret.